

minister skal uddele sin personlige mening om, men netop sige, at det her må den enkelte skole selv tage ansvar for – den lokale skolebestyrelse, skoleledelse, lærerne, de faglige udvalg, forældrene – i stedet for alligevel at være en halv smagsdommer over, hvad der er godt og skidt.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det sidste, som fru Christine Antorini her har sagt, er jeg jo fuldstændig enig i. Vi skal fastholde den ordning: ingen kontrol, jeg blander mig ikke. Derfor er jeg heller ikke smagsdommer.

Men hvis et medlem af Folketinget beder mig om min personlige mening, vil jeg da ikke udelukke, at jeg giver udtryk for min personlige mening. Er ministre de eneste, der ikke har ytringsfrihed i det danske Folketing? Når jeg tænker på, hvad vi skal høre på, har vi så ikke lov at sige noget? Det vil jeg sandelig forbeholde mig ret til at gøre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Så går vi videre til hr. Troels Ravn, der har spørgsmål til undervisningsministeren.

Spm. nr. US 48

Troels Ravn (S):

Jeg vil også gerne fortsætte lidt i samme boldgade omkring lærebogsforfatterne. Jeg læser nemlig følgende i Jyllands-Posten den 5. januar, hvor ministeren bliver citeret:

»Lærebogsforfattere bør under ingen omstændigheder agitere for deres egne meninger. Det er emnet og faget, der bør være i centrum, ellers forrådes tilliden mellem lærer og elev og mellem skole og hjem,« siger Haarder.«

Kl. 13.10

Jeg vil spørge: Risikerer vi ikke, at vi kommer tilbage til 1970'ernes indoktrineringsforskraekelse, hvor lærere – folkeskolelærere og gymnasialærere – og andre undervisere måtte virke i evig angst for at blive mistænkt og anklaget for at ville skubbe eleverne i en bestemt politisk retning? Mener undervisningsministeren, at den uskyldsrene objektivitet findes, når det handler om undervisning og lærebøger? Bliver det ikke en underlig kritisk relation? Og må lærebogsforfattere ikke nødvendigvis også have ytringsfrihed? I virkeligheden agerer de vel også på et frit

bogmarked, hvor bøgernes redelighed vurderes, når de indkøbes.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, hr. Troels Ravn skulle opfordre Folketingets formand og Præsidium til at indføre en omvendt spørgetid. Hvis vi får sådan en, vil jeg nemlig spørge hr. Troels Ravn: Synes hr. Troels Ravn, at man skal agitere for bestemte politiske opfattelser i skolebøger? Jeg tror da, vi er enige om, at det skal man ikke. Og det har jeg da lov at sige, specielt når jeg ikke har nogen magt til at blande mig i det, når jeg ikke har andet at gøre, end hvad alle andre kan gøre, nemlig at sige min mening om sagen.

Troels Ravn (S):

Jo, men jeg læser i samme artikel fra Jyllands-Posten her den 5. januar, at undervisningsministeren har forholdt sig til citater og passager fra seks forskellige bøger. Der bliver jeg nødt til at spørge, om det er et godt nok grundlag for en samlet vurdering, og om undervisningsministeren i virkeligheden ikke også undervurderer både elever og lærere. Tror ministeren ikke, at lærere i folkeskolen og på ungdomsuddannelserne eksempelvis kan forholde sig kritisk til de her lærebøger?

Jeg bliver også nødt til at spørge, om ministeren overhovedet er bekendt med problemets omfang. Der bliver refereret til seks forskellige citater, men på hvilket grundlag er det ellers i øvrigt at ministeren udtaler sig?

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har absolut ikke foretaget nogen samlet vurdering, og derfor havde jeg heller ikke behov for noget grundlag for en samlet vurdering. Jeg har fået forelagt nogle helt konkrete formuleringer, bl.a. en nedladende formulering om et bestemt partis vælgerkorps. Jeg har sådan i min fantasi forestillet mig, hvad en Socialdemokrat ville sige, hvis det socialdemokratiske vælgerkorps blev beskrevet på samme måde. Det synes jeg også ville være forkert, for det er jo ikke det, vi har skolebøger til.

Jeg har ikke givet en samlet vurdering, og derfor har jeg heller ikke brug for et grundlag for en samlet vurdering, men jeg har svaret høfligt på et spørgsmål her i Folketinget. Jeg har svaret meget kort. Det er jo enlinjes svar, jeg giver, uendelig korte svar, og det synes jeg da at folketingsmedlemmerne har krav på.